

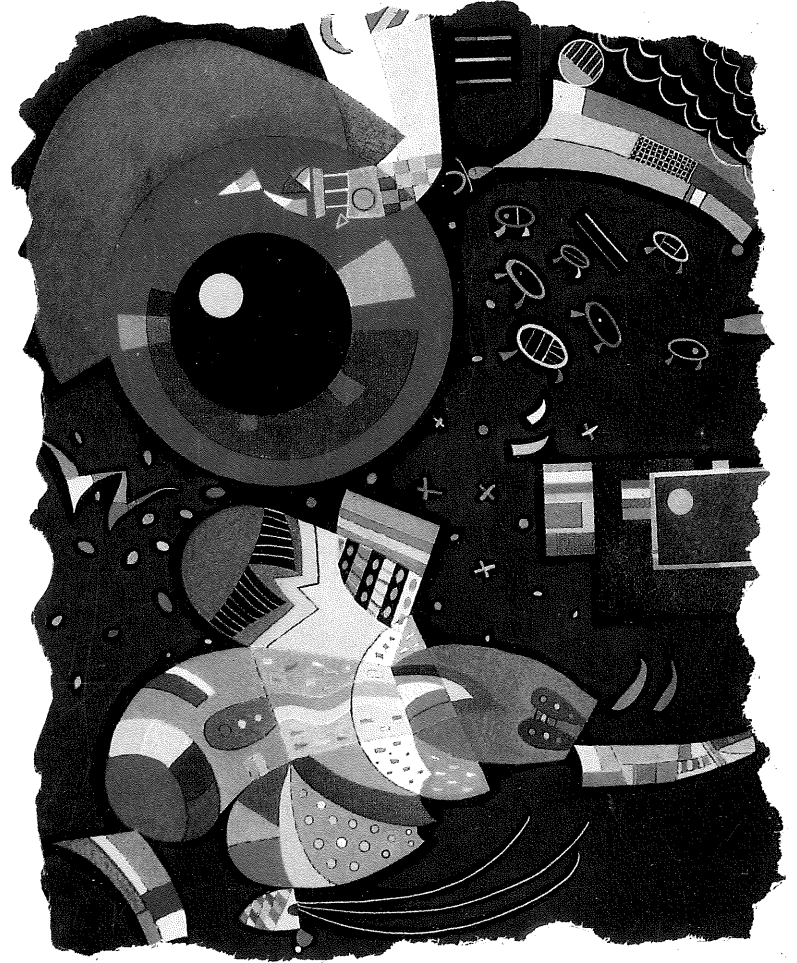
Hoşbulduk Cehennem

Cihan Oğuz

Promete

Cihan Oğuz

HOŞBULDUK CEHENNEM

Cihan Oğuz

HOŞBULDUK CEHENNEM

Promete Yayınları © Mart 1994

Genel Dizi : 14

Şiir Dizisi : 7

Kapak Resmi : W. Kandinski

Kapak Fotoğrafı: Sefa Özkaya

ISBN 975-7840-16-5

Cihan Oğuz

Hoşbulduk Cehennem

18 Nisan 1963'te İstanbul'da doğdu. Uzun süren bir taşra yolculuğu... Bilecik, Urfa-Bozova, Antep, Antakya, Samandağ, Mersin-Erdemli. Sonra, Ankara. Hacettepe Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden "**Türk Sosyo-Kültür Yapısı İçinde Arabesk**" konulu teziyle 1987'de mezun oldu. Ardından, aynı üniversitenin Antropoloji Anabilim Dalı'nda Yüksek Lisans öğrenimine başladı, "**Değişme Sürecindeki Türk Toplumu ve İsmet Özel'de Kimlik Sorunu**" başlıklı teziyle de 1992'de "Bilim Uzmanlığı" derecesi elde etti. Derken, hayata atılma: Önce İzmit, ardından İstanbul. Halen 6 yıllık 'profesyonel gazeteci'. Aynı zamanda, İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Anabilim Dalı'nda Doktora eğitimi görüyor.

Peki, edebiyat nerede? Elbette ki hayatın-hâyâllerin içinde ve bu sayılanlardan çok da uzak değil. 1983'te kendi çabalarıyla bir taşra kasabasında yayımladığı 'sağlık karnesi' boyutundaki ilk şiir kitabı: "**Ay Işığı Karanlığı Yırtarken**". Birkaç şiir yarışmasında ödüller, mansiyonlar... En son da 1987'de Abdi İpekçi Roman/Öykü Eleştirisi Yarışması'nda üçüncülük... Sonra, ödüllere karşı mücadele... **Edebiyat Dostları** dergisinde geçen 33 sayılık ilginç ve 'dev' serüven. Dostluklar, kırılmalar, ayrılıklar. En çok da, yıllardır görmediği Adalet ve Osman Çıtsay ile Kemal Dummaz'ı özliyor. Kendisi-ne yazdığı mektuplardan 'aşırıldığı' bazı dizelerin gerçek yaratıcısı Hülya ile evli.

Hoşbulduk Cehennem/Cihan Oğuz, Mart 1994 Ankara

Promete Yayınları, Yazışma Adresi: P.K. 119 Yenışehir/Ank. Tel: 435 46 19
Dizgi ve Ofset Hazırlık, Promete; Baskı: ABC Matbaası, 231 86 70, Ankara

'dünya hep gri' diyen Hülya'ya,
keşke yanılseydı.

*tren düdüğünü
rayların olmadığı bir kentte beklemek*

TARİHE AİT

KÜPÜN İÇİNDEKİ BEN

Çatladı kristal en eyyamlı zamanımda
Şükür vazgeçilene
gözden irak aşka da.

İmtiyazlı yaralara açık kalbime
inen ne? Yiten toplardamar
kaynağını kurutur, yeni çizgiler taşır gözbebeğime.

Kendimi iterim uçurumlara
Otuz yaşın telâşıyla çöker bir dem
avunan kalmaz kuşların çılgık yerinde...

Bu kördüğüm, aşksız kalmış bu mavi niye?
Sormam hiç, sizde kalsın yanlışların üstü
Uçurtma belime dolanır, düşler okşamaz görünmeyeni.

Kareler birikir içimde, üçgenler, prizmalar
Bir çarpı bir eşittir hiç
dünyalar bedeli denklem yanılır

Ben de yanılıyorum, geri dönülmez buluttur
bir çocuğun eskiye fırlattığı taş
yumuşatmaz düşkırığı zamanı

BİLMECE

Yağmurun şiddetinden eskir mi mezar taşları?
Hayata ilk sorum bu oldu
Böylece tersinden başladım bir aşkı yaşamaya
Önce ayrılıklara en yakışan yüzümü buldum
-aynaların hakkını ödeyemem-
Kâbuslar yarattım uykusuz gecelere
Yalnızlıkların her ânını çoğaltmak büyüymüş gibi.

Belki yanıldım basamakları üçer beşer inerken
Kanlanmış alnım kanıtıysa zamansız telâşların
Bir sabrın karşılıksız işlediğine de tanık
Saatlerce beklediğim duraklar.

Daha yol ayrımına gelmedim
Hiç kimse gelmedi
Yeniden başlamak istediğim her sabah
Sırtında bir karanlığı taşımaktan yorgun
Bu yüzden sarhoşlara öğretilmiyor belki
Gece ile gündüzün o ince farkı.

Zamansız sorularla can sıkan her çocuk
Payına düşen yalnızlıktan tedirginse
Uçurumlar çok şey anlatmaz 'haklı çoğunluğa'
Böylece ilk soru itilir yokuştan
Bir kış günü çiğ çağrıştıran yüküyle.

Kursağında kalan bir yaşantıdan
Çekip ayırdığın bir mevsim
Ne kadar incitirse anılarını
Son sözleri aksayan öyküler de
Yanlış kahramanlardan yola çıkarak
Öder bedelini kendince.

Biriken ne varsa
Bir bilmece kadar zor ve aşılmaz görünen
İçindeki duvarlara tımanır her gece
Bundandır sınırlarda uykusuz ateşböcekleri
Hayata ilk soru hep yağmurla başlar
Yanıtsızlık silecekmiş gibi kirleri.

TARİHE ATTEN

Dalgalar bir denizin gözyaşlarıdır
Bunu yalnızca akşamı biriktirenler bilir
Kafesine sığmayan her kuş
Nasıl kendinden öteye taşarsa sesiyle
Öyle içli bir öyküsü vardır kıyıların.

Sevilecek kadar tanrısal olmayan her şeyde
Şeytan tüyü gizliyse eğer
Bir gece bütün tarih yakılabilir
Aşklar da payını alır bu yağmadan.
Süslü defter kenarlarına yakışan
Çınçıplak kahramanlar
Tozlanırlar tarih silkindiğinde.

Bir kâbus kentidir İstanbul
Katli vacip bir yalnızlığı barındırır
Gizlice ağlamasını becerebilen her çocuk
Bu yüzden sevdalıdır kırdığı aynalara.

Sonrasız kalan her yaşantı
Yeni bir bilmecedir
Şarkı ortalarında çözülür gözyaşıyla
Aksayan bir gazelden
Kınk-dökük sesleri taşıyan o modası geçmiş
Çokçası da Tatyos Efendi
Karşı kıyılarda yalnızlığa ezgili bir kimlik.

Bir gece İstanbul yakılabilir
Akşamcılar dışında herkes
Ama herkes
Tulumbacıdır gecikmiş bir eylemle.
Rüzgârın kıldığı ezan sesleri
Tanrı
ve çan
Yeni bir tarihin gayrimeşru imgeleri.

YILDÖNÜMÜ

Sokaklar
seni taşıyamadığı ân kendinsin
-bu kuralı en çok sarhoşlar bozuyor-
Delik deşik bulut yüklü
kaçıncı gerilimsin
'su da uyur' diyerek
düşmanlıkları erteleyen?

Oysa en çok kendinin düşmanısın
Getirecek tanıgın yok anılardan başka
Bir yağmur altında 'hoşçakal' demesi sevgilinin,
körebeden farksız o dostluklar
ya da en çok kendine verdiği sözler
bir büyüü bozar ertelendiğinde.

'unutmak' fiiline sevdalı bir çocuk
taşra akşamlarında irkilir en çok
tren düdükleri uzaklara taşırmış gibi geceyi.
Belki bundandır
birbirine eklenmiş kibrit kutularını yakıp
oyunlara erken küsmesi.

Varsın
uzun ömürlü acılar
her gece bir yaş daha büyüsün
kâbuslar sarhoşlukla açıklanamaz
bu yüzden birer öyküdür uykusuzluklar.

İnsanı
albümlerde atlanan sayfalar anlatır en çok
-bir ömrün mumyalanmış acıları-
Her tozlanmamış ayrıntısında
biraz daha kanatarak yanlışlıklar.

Reddedilmiş bütün suçların yükünü
çiçeklerinde taşır
kimvurduya giden bahar
Bundandır 'çiğdemin boyun eğmişliği'
Ne

yaşadıklarını 'tarihsel' kılmak isteyen
bir orospunun itirafları
Ne de

aynı yatağı paylaşan binlerce erkek cesedi
hiçbiri sarhoş bir dünyaya derdini anlatamaz.

Sokaklar
diyorum
seni taşıyamadığı an kendinsin
Bir aşkın ortasında çekip gitmek isteği
incitmiyor artık masalları.

Artık biliyorsun
İçindeki her boşluğa
öylesine yağmalı ki kar
Geçmiş buza keserken
ve ayaz
tek kanıtı olurken aşkların

Bir gece her şeye tersinden başlayabilmeli kalbin

MİZANSEN

Havada kuş sesi olacak
bir çocuk farkedebilirse bunu.

Çünkü ateş yorumlanmaz, kendi buyruklarıyla sınırlı
her yasa gibi. Çünkü kuşlar birer kanıttır
gökyüzünün hâlâ varolduğuna ilişkin. En az aşklar kadar
sınırsız, güncel, mavi.

İşte sular da hızını kesti
Kuşkusunu yitiren bilge bile ağlamaklı.
Geceleri mum yakıyor, is biriktiriyor, sabahı sayıklıyor
Ölüm çoğaltıyor dağlar.

Dağlar bir aşkın kaçış şiiridir diyorsun

-Eşkiyalar yankı büyütüyor eskimiş yokuşlarda
hayatımıza yakışmayan bir imge olduysa onların çığlığı
Beşikten kan damlar, gece yanıtsız bırakır sorulanları
rüzgâr kınır-

Burkuluruz kimileyin kanlı seccadede
İkilemler artar, bir bebek boyun düşürür, fişekler boşa patlar
Gözlerimiz cephanelik, helikopter sesleri, baskınlarda körelen
Sonra uzun metrajlı birer öykü kimliğinde dağ halayları
Küskün, yaralı, sevdasız.

Çünkü ateş yorumlanmaz, kalbimizde kartal pençesi
Silinir aşklar, dağılır, köz olur her yalnızlık
Türkü söylesen, Cizre'de bir damar kesilir intihar sûretinde
Kaçıp gitsen ardında yalancı fırtınalar.

Bir gelinin ayışığında ansızın susmasıdır kaçaklığın
Mayınlara meydan okuyan, umarsız
Çünkü geceye çabuk kanşır kimi şarkılar
baharsa kanıtlanır çiçekler patladıkça.

Bunları anlatmak istedikçe boğuluyorum
Güneş ile bulutun çatıştığı yerde başlıyor yalnızlık
Bir cepheyse bu, teskeresiz tek askerim
'eğitim zayıatı' mühürlü belgeyle geçirilmiş.

KADAVRA

Satranç öğrendiğim gün yağmur yağıyordu
Hayata ders olsun diye
Bana satranç öğretene tek tek düştü kaleleri
Atları yanlış şahlandı
Yüzbaşılardan çapraz ateşleri ıslandı en çok
Sonra meyhaneciliğe başladı ustam
Rakıdan damla çalmamayı sermaye yaparak.

Gizli bir aşkı yaşar gibi
En çok bunu yaşar gibi söndürdü ışıkları
Söndürdü, kalbine yağmurlar yağıyordu
Yağsındı, uslanmışlığı korkuttu onu
Ben üç gece eşlik ettim anılarına
Ettim, benim de anılarımı bıçaklıyordu
Deşiyordu kansız kelimelerle
En çok son gece sarhoşmuşuz ki yıldızlar eksildi.

Ayrı kentlerin ölüsünü yaşıyoruz
Gecikmiş bir suç duyurusu bu.
Ders olsun diye satranç öğrenenlerin anlayacağı
Yağmurlar yağıyordu, imgesiz ve fısıltılı
Fısıltılı, tıpkı kadavraya çullanan tıbbiyeli öğrencilerin
En güzel onların teşhis ettiği içimizdeki yılan kadar.

HÜVELBÂKİ

Kuşlar havada belli eder yalnızlığını
Bu, ilk kuralıdır alışmanın
Sonra yanlışlar başlar sürüyle
Delik deşik ederler aşkı
Mavi incinir.

Herkesin içinde bir Kâbe parçalanmakta
Kuşlar bunu kanıtlamaya çalışır
Onların da bir alacağı vardır geceden
Unutamadıkları düşleri, es geçilen şarkıları.

Oysa ansızın bir basamak daha iner cehennem
Yönsüzlüğü biraz da kuşkudandır aşkın
Rüzgâr yakışmaz, yağmur eskidir, çiçeklerse kupkuru...
Sonra yitirilen ne varsa ad olur çocuklarımıza
Umut, gül, onur, bahar, anı, devrim.

Sıradan bir ölümü hiç kimse yakıştırmaz kendine
Oysa her son sıranın bozulmasıdır
Kurşunî bir yıldız küser gider yörüngesine.

Kalıcı olan nedir? Yanıtlayamam.
Örneğin halam, sadece bir gökyüzü bıraktı geride
4 Kasım 1971: Yaralı kuş resimleriyle çizili 30 yaş şiiri

Ucunda tikanıp kaldığım her sarmaşık ürkütür
Bir başlangıçtır karmaşa, ayrılık diyemem
Ayrılık, ölüme meydan okuyan tek soru işaretidir...

Susar kalır gözlerim. Sen
Akla ansızın gelen garip bir yanıt
olur çıkarsın. Batar çıkar İstanbul
Sis vapurları aksatır, kuşlar koskoca bir gökyüzünü.

Kalıcı olan tanrı mıdır? Kuşlar yanıtlasın.
Bir tanrı vardı elbette
Ölümü maviden oldu.

RENKLERİN ÖLÜMÜ

Suları ödünç almak bir ejderhadan
Gözlerinde umutsuzluk kıvılcımı, sel
akıp gitmeden imzalar bir hükmü
Geçersiz oysa mavi, gri de öyle, hatta al
Hatta artık bir şarkının kendinden geçmesi
"Ah kavaklar, kavaklar..."

Dizginlenmiş gözlerindeki kuş çırpınışı
Mevsim desen kendisiyle dargın, bulut
ak mı, yıldızlı mı, suskun mu
Bir o yanıtsız kaldı artık siyahî çizgide
Bir de çizginin kendisi...

Artık masallar da eflâtunsuz
Çıkıp aşsan Kaf Dağı'nı, ardında
yanlış kalabalıklar
Ardında
Sonuçsuz kalmış iki kere iki dört denklemi...

Bir yıldızı ödünç almak ejderhadan
Kalbindeki yaraya dost, ellerin
Ah evet ellerin, uzandıkça yiten, yiten
Suskunluğa inen kuyu örneği, yapayalnız.

Sonra yeşil, mavi, sarı, kırmızı, kahverengi
Unuttuğun kadar uzaktalar, dilinin ucundaki
bir kelebeğin ansızın uçuşu: hüzün
Ya söz? Alaca bir Temmuz akşamı
yitik şarkısında gezginliğin
"Ah kavaklar, kavaklar..."

YİTİK FİSİLTİ

Avını yitiren kedi
unutur eskimiş izini gökkuşağında
Bundandır
mavinin kendi rengini
yadsıması. Çok uzakta ışıklar
yanıp söner her şeye inat.

Nankördür kedi, bırakır avını
Sonbahar'ın kucağına. Kan
ve yine kan miras kalır İlkyaz'a.

Beyni sulanır masalcı nine'nin
karıştırıp durur ay ile hilâl'i
ömründe tamamlanmış tek şey acı...

Debelenir yine de her sabah
çiçeklerin arasında. Afrika menekşesi,
sulandıkça sıkıntısı artan sarmaşık
ve Nar Çiçeği. Yitip giderler
bir akşam alacasında
kimseye haber vermeden, usulca
inen kar tanesi kadar bile değil.

Ayaz iner sonra kedinin
ve masalcı nine'nin kulübesine.
Kor meşenin sakladığı soğuk ve buz taneleri
avutur ertelenmiş mevsimlerin o tek kelimesini

Aşıktır

bir mevsimden ötekine geçişin ifâdesi
ve heceleyerek unuttuğumuz. Bir bunu
gizleriz kendimizden. Yine de
âni bir sağına rastlarız, kaçamayız
yılların öfkesinden. Suskun kalır
bir kedi, bir masalcı nine, bir de
denizin kışkandığı
yakamozlar.

Değişmez kuraldır ayrılık, değiştimedikçe
denizin sönük parıltısını. Ama bir bilge
mırıldanır ömrünce. Mırıldanır
dağların yasak fısıltısını, duymayız

Artık kıyı çok uzak...

BİR SEVİŞMENİN TRAJEDİSİ

Ellerinden düşleri alınmış bir çocuk kadar
şaşkın, yapayalnız kalmak
Sonra masalların en çok 'bir yokmuş'unu yaşamak
öyle tahrik ediyor ki ellerimi
Hiç umulmadık mutluluklara eriyorum
Gözlerimi indirip daha aşağılara.

Bir yanlış nerede büyülüdür?
Keşifler yanıtlasın.
Bazen kendi gücünden yorgun
Sarsılırken sise gizlenmiş dağlarda
Bir soylu yalanın tıpkıbasımı kadar rengârenk
yapraklar saçılır öfkesinden
Aşk
Takdir-i ilâhisidir korkunun.

Ben korkuyu kardeş bildiğim yıllarda
Bütün çıplak sözlerden ürkerdim
Geceler
tutulmayan bir ateş gibi soylu, uzak
Sabahlar
karanlığın en saydam gölgesi kadar yabancıydı
Düşlerim bir kaçışın kocaman dünyasıyken
Kendine yetemeyen her yalnız gibi
Bir yağmur damlası bile eritirdi yüreğimi.

İlk yanışını unutan, çıplak
çılçıplak bir dindardım
Her gece tanrıyla yatağını paylaşan
ve bir mağaranın ortasında
gide gele büyüü düşlere
Dudaklarını nelere uzatacağını şaşırın.

Oysa erkek olduğu söylenirdi tanrının
Bunca yakarış ve aşk ortadayken.
İnsanlar avuçlarını açıp
soyut bir bedeni kucaklardı
Sanki kaygan bir sırtı vardı,
ulaşılmazı andıran boynu.
Öyle çekici, düşsel.
Yaşadıklarını kendine saklayan
Eski bir çapkındım belki
Çıplaklığına yeni bir boyut daha eklediği için
sonuna kadar cehennemlik.
Kimseden duymadım oysa
bir sevişmenin ortasında çekip gidildiğini
Uyarılmamış bütün noktalarda
kızank bir yalnızlığın
bir hüznün dolanıp durduğunu
Gemilerin hiç dönmeyecekmiş gibi ayrıldığını limandan
Dudakların da bu kurala uyduğunu.

Nasıl söylemeli pek bilemiyorum
Anlardım nelerden tahrik olunduğunu
En çok da ellerim uzanırdı
yapayalnız parmaklarını gecenin ağzına
Bedenimde her ter damlası ayrı günah
Yıkılır kalırdım sıcak bir göğsün üstüne
Cinayetden farksızdı belki böyle ıssız
ıpsız bir sevişmeden sonra hâlâ cennete inanmak.

Hakkımdaki bütün suçlamaları kabul ediyorum
Bir elin sıcaklığı tanıktır
yalnızlığı iki boyutuyla yaşadığıma.
Tanrının bütün korkusu da bundan
her gece biriyle yattığındandır.
Her gece bir yorgunluğu kullanyla paylaşmaktan
Aynalar karşısında çıplak, dualarda erişilmez
Çılgınca tahriklerden sonra bir başına...

Hakkımdaki bütün suçlamaları kabul ediyorum!
Arsız uslanmaz gecelerimi günahlarla geçirdim
Kutsal kitaplarda lânetli ellerim kaldı geriye

MAĞDUR İLE MAĞDURE

BİR KÜÇÜK KAĞIT GEMİ

Yağmurun uykuyu inciten sesinde
Gizli kelimeler yazılı
Bir aşkı anlatmaktan yoksun
Kınk
aynalar kadar duyguyu tersyüz eden
Yirmibir yaşında bir dünya
Ne zaman gerçek yönümü arasam
tıkanıp kaldığım duvar
dibinde
özgeçmişimden artan çürümüş çiçek kokuları.

Sanki bir çocuk
gökyüzündeki yıldızların yerini değiştiriyor
Payıma düşen ince bir ay parçası
Kaçamak bir aşkı gölgelerken incinen.

Uzaklaşmak bir anda
Bu deli divâne şehrin içkanamasından
Yanlış
Biliyorum baharın da kendince bir sözü var
Yağmurun diline sığınarak anlattığı
Akşamları
sarhoşlar ve emekli siyasal kumaylar
Yanlış kavislerle çizirken sokaklara acıyı
Biliyorum herkesin bir kez
kendini ifâde etmeme hakkı olmalı.

Ankara
ağlamaktan usanmayan çocuk
Bir küçük kâğıt gemide
korsanlığını yaşayan.

Taşkın leğenlerde geleceğin yittiği
Mavi
—en çok kanamaları gizleyen—
Belirsiz bir gökyüzünde yıldız biriktiren
Söylenecek söz biriktiren dilsiz tarihlere
Her imkânsızda bayrağını düşüren
Mutsuz,
Utangaç,
Kirli Ankara.

Şimdi yağmurun uykuyu inciten çisiltisinde
Kınk bir plâğın evvel zamanı duyulmakta
İki kelimesi uçsuz bir yalnızlıkla örselenmiş
Yirmibir yıllık şarkı
Eksik bir aşkın özetini taşıyan...

Gemiler su üstünde aksak kelime
Bir gize doğru hızla yol alan.

ÇİÇEK ADLARI

Bir tekne âni fırtınayla kanatır denizi
Denizi, yalnızlığın olan tek şeyi
Sonra kurtuluş
karaya vuran bir aşkın tortusunda
Buruk
Elleri artık tutmayan bir yaşlı kadar
sulara uzak.
Ağlar
Mevsimin çaprazlama cinayeti
Beklenmedik vurgunlar umarken
Parçalanmışlığa örülü.

Erken bir duygu denizle anlatılmaz
Durmadan susarsın
Serin yağmurlar anımsatır Nisan'ı
Nisan'ı, yalnızlığın olan tek şeyi
Artık her bulut bu kentten kaçışın gerekçesi
Her kuş elvedası İlkyaz'ın.

Konuşmayan bir çocuk
İçinde büyüyen şarkılarla aktarıyor kendini
Çiçek resimleri çiziyor sokaklara
Hiçkimsenin bilmediği çiçek adları
Kalbi çatlayacak çiçektozlarında.

Gizli bir tarihe yakışan
Öncesiz duygular
Sarsıntılı
Bir kapıyı açık bırakıp giden
dilsiz çocuğun kanaması kadar kelimelerle yaralı
Çare değil herkes uyurken terketmek olanları
bir yıldız kümesi tanıyırken yalnızlıkların.

O ikisi
Duvarlarında akrep izlerinin çoğaldığı
Ucu belirsiz bir mağarada
sonrasızlığa kayıp.

Adları yanyana geldiğinde
Acemi bir şiiri tamamlayan iki rastlantı dize
Biri deniz renginde sonsuzluk
–kendini zaman'la kanatan–
Tonu eksik bir rengin kırılışı ötekinde.

Erken bir duygu daha nasıl anlatılır?
İşte kimsenin bilmediği çiçek adları
Sözlüklerin en sonuna gizlenen
Zamansız sayfaların kapanmasını bekleyen
İçin için parçalanmış çiçek adları.

MAĞDUR İLE MAĞDURE

Ayrılık denildiği zaman
kendimi ölüme karşı kıskırtıyorum
Eski başlangıçlar, yeni sonlar
ve sabır: yanlış yöne giden bir okun çizdiği kavis
Saplandığı yerde ince bir sarmaşık büyümekte...

Biz neyi kanıtladık?
Çok geç kaldığımızı.
Öyleyse sil baştan yeni bir hayat
Kuralları her defasında darmadağın.

Yollara çıkıp bağırın bir deli miyim?
–yaşamak istiyorum... yaşamak istiyorum... yaşamak...
Her çılgılıkta yarım kalan bir itirafla
incinse de cesaretim

Aşk
Otopsilerde küçük bir ölüm nedeni olarak
yer alacak

Bu muydu denediğimiz?

Peki.

Kışsa, dolmuş duraklarında buğulu gözlüklerimle bile
seçtim yanıldığımı

Baharsa, uzak yağmurlar gitmeliydi ötelere
Birer kaçak kelime kadar ürkütölmüş, ülkesine küskün,
mayınlara sevdalı.

Parçalandık mı bir şarkının sustuğu yerde?

Peki. Alışmadık düşler de mutlu kılsın insanı

Biz eve geç kalmış bir babanın

küçük kız çocuğuna bıraktığı

korkuyu taşıyalım içimizde

Yağmursa bu duyarlığın tek kanıtı

Yağsın delice.

Biz neyi kanıtladık?

Çok geç kaldığımızı.

Bahara daha çok varken çiçek adları ezberlemek

Bir şeyin kanıtı olmalıydı, bir şeyin bedeli.

Yorgunluksa, peki.

Alışkanlıkları taşımaktadır.

Ben, 25 yaşındaki bahar budalası

Biliyorum her aşk mağdurunu yaratır

Otopsiler, beyaz örtü, deli gömlekleri

Üç kanlı imam, gecikmiş azrail

Selâda şaşırıp iki öksüren müezzin, yorgun dostlar

Hepsinde bir kırık çerçeveye sığabilen yaşama telâşı...

Peki, biz neyi kanıtladık gecikmekle?

Bu soruya bir nokta da sen koy

Anılar nasılsa eskimez yanıtı ertelemekle.

HOŞBULDUK CEHENNEM

Her şeye çok geç kaldığımı bir yaşıdayken farkettim.

Kanıtısa istediğiniz, bir yağmur sesi söyleyebilir
Hiç durmadan çırpınan ifâdesiyle
Zorla da alınmamıştır, sorgusunda bilcümle kamera
Rengârenk döneğiyle kar bile yağdırabilir arka fonda
Kuşku, unutkanlık, yalan
makinalara ayarlı
Sustukça sindiren, sindirdikçe kısalan
bir ömür: yalnızlık, yalnızlık, yine yalnızlık.

Buysa yaldızlı ve ay-yıldızlı kâğıtlarda yer almasını özlediğiniz
Kınk, yorgun, acılı
şarkılar bile parabesk halkımın gönlünde üç çile:
Feryat, Ferhad'ın dağlardaki kırgın profili
Figân, dağların Ferhad'tan vazgeçiş gerekçesi
Fizan, bütün dönüşlerin negatifi
-slayt ve arabı hafif çizik-
Bir ânın bütün fotoğrafı her tarihe ayarlı:
Sonsuzda, çok sonsuzda, epey sonsuzda
iğreti bir nokta gibi mutluluk...

Geçip giden bulutlara gözyaşı yetiştiren bir yaşındaki çocuk
Öyle bir çocuk geziniyor içimde
Gökyüzüne küskün hangi kuşu taşlasa
Kanayıp durmakta alnındaki güz çizikleri.

Bir büyüse, büyüsü dağılacak yasak aşkların
Üst dudağından öpmek için geceleri heceleyen
Kanamalara aldırışsız divâne
Mutsuzluğun divânında el pençe
İşte geçti bir buçuk yıl itirafsız...

Konuşsaydık, bir cümle yıl kadar uzayacaktı
Ayların her birinde dökülmemiş yaprak sıkıntısı.

Şakaydı, yoksuldu şarkısı, bitiverdi
Her intihar öncesi kaleminde mavi mürekkep eksikliği
Denizler bekleyebilirdi oysa 'mektupsuz aşklar' da.

Kahramanlık mı koymalı kendini yenmenin adını?
Tut ki bir gece İstanbul uyuyuverdi
Ertesi gün huzurunuzda denizi çalınmış yoksul kent

Her şeye çok geç kaldığımı ebem fısıldamış kulağıma
Bir yaşındayken dünyaya âşık olamazdım
Şimdi de değilim
Sarıp sarmalanmış, kundaklanıp yakılmış bir ağaç
Öyle bir ağaca benziyor bir mevsim önce yaşadıklarım.

Artık bütün mevsimleri reddediyorum
Yağmurları, çamurları, gıyabımda okunanları
Bir kekeme alfabetiydi aşk
Durdu, sarsıldı, düştü kelimeler
En çok bu dokundu bana.

Yeni bir kimlik mi?
Adımı bile değiştirmeyeceğim fırtına ertesi
Yaşım da sabit kalacak, çünkü çeyrek yüzyıllık yaprak
Kendi sarsıntılı tarihinde güzeldir.

CİNNET

Hiçkimseye aktarılmamış bir içdünya
Yüzlerce telâş büyütürken izleri küçülen
bir karıncanıninkine benzer
Belki, suçu yüzüne her vuruluştaki
coşkusundan bir yaprak daha kopan çocuğunkine.

Anne, bitti...
derken
Soğuk gecelerin idrar çoğaltan yalnızlığında
Bir yataktan kaçışla başlaması gibi masalların
Kelimeler
Yağmurun yapraklarda açtığı sızıya yazılırlar
Her birinde açıklanmamış bir giz.

Oysa bu gece kendimle başlamalıydım
Her nesnede beni inciten bir aksaklık
Yüzümü yıkarken damlayan kir tanesi
Bir boşluğu imliyor düştüğü yerde
Mumlar
sönüp dursun
Gölgeler de kırılır rüzgâr serseriyken.

Kutsal sayılan ölümleriyle
Bir morg kadar çekiciyken zaman
Suskun, yalnız bir inilti gibi dolanırdı içimde
söz verip de uğramadığım yaşantılar.
Bir uğursuzluk gizliydi belli ki sevmelerimde
Kış
koynunda bir çiçeği büyütürdü
Saksılarda yalnızlığını duyan, pencere dibine terkedilmiş
Buydu kırgın yerlerimde dinmez bir sızı olarak tanımlı
Buydu akşamları duvarda şişe patlatarak
kendini ele veren kahramanlık.

Bir büyücü müydüm
kendini yok etmek için tılsım arayan?
Ölümler göğüslerde uçurum büyütürken
Bir afiş kadar sokaklara özensiz yığılır
Kutsardım nedensiz intiharımı.

Görkemli bir tabutta dirilmesi beklenen
Sâkin bir ölüydüm
Ünlemsiz kelimelerle cesur
Kaçak yaşantılarla soylu
Bilirdim her yokuş bir yenisine eklenmeli
Daha çok kanasın diye alnımdaki yıldız.

Çıldırasıya yaşanmış bir ân neleri duyurur?
Boğulup giden bir köpük kadar denize küskün
Sesinin yankısından dünyalar yaratacak kadar çaresiz
Ben
Yeniden başlamak için bütün gerekçelerini sıralayan
Öyle omanlarda kaybolmalıyım ki
Mumlar
sönüp dursun
Gökyüzüne emanet ettiğimiz her yıldızda aykırı bir yangın

Anne,

bitti...

SONRASIZLIK

SONRASIZLIK

-babama-

Çok mu uzar gecenin kendini kanıtlaması
bir yağmur tanesi hızını kesmişken sağınakların?
Oysa sen deniz ortasındaki şaşkınlığımsın
Rüzgâra da küstüm, küstüm işte, kimse bağışlamasın
Şarkılardan kaçışım hep bundan.

Siz hiç bahara çiçekten yoksun girdiniz mi?
Benim kalbimin yarısı yaşadı bunu
Diğer yarısı da anılarla incindi.

Susmakla başlayan her elveda bir çerçeve parçalar
Duvara sığmayan görüntüdür hüznün
Kuşların olağan göçü sanırsın
Meğer ki bir çiçek kendini erken soldurmakta...

Artık belâysa gecenin kendini aldatması
Yıldızlar hep yanlış yörüngeye dağılır
Bir bıçak darbesidir uçurum dipleri de
Kanattıkça çiçeklere eksik renk bağışlayan...

Gidişini sorsam, zamansız bir yaprak dökülür takvimlerden
Gel diyemem, yüzlerce mum birden söner kalır içimde.

MÜNKİR VE ZÛL

O gece her şeye uykusuz başlamanın andı
Ne kadar zor, ne korkutucu, ne başkaydı
Bir bunu öğretmedin bana:

samaşığını yitiren gezgin
hangi uçurumu tırmansın?

Sular, evet sular vardı, hiç bakamadım
Bir şiir kan içre nasıl yazıldı
Öyleydi kapanıp duran yalancı gökyüzü
Öyleydi: tek yıldız bile yoktu
beni bana bağışlamayı
kılavuz edinen.

Hangi samanyolunu kundakladıysam
bir yangın yolumdan çevirdi beni
Ürktüysem, kelebekler huzurlu uçsun diye
Susmak ki bir kelebek ömrü kadar kısacık...

O gece bir bahar coşkusu olmalıydı dünya
Duvara eğri çakılan çivi, yağmurda irkilen karınca tanesi,
hatta bilerek yapılan yanlışlar bile
giderek küçülmeliydi gözlerinde.

Artık zûldür gözlerini kaçırdığın kent

Kış bağışlansa, yıkılsa içindeki geçit,
bir tünel ışık büyütme hiç...

Sular, ah evet sular, hiç bakamadım

aktı,

gitti uçsuza...

Önce sular geldi, bir yanımızı sildi götürdü
Sonra kuşlar, öteki bahara kadar rehin
Ardından yıldızlar yağdı geceye,

yıldızlar diyorum, duyuyor musun?

Kırgın bir asker gibi
Cepheye sırtını döndü
ve kalbindeki tetiği taammüden ateşledi bahar
Hiç tanımadığımız yapraklar döküldü, dost olduk

keşke

bir de

sen

olsaydın

aramızda.

ÇALINTI BİR UD SESİ

Kocamış bir eski gazi pervasızlık büyütür
Camını kırar 'konsey' resimli kiraathanenin
Bu da bir düş işte, her ağlayışa gerekçe aranıyorsa
Bazı yasalar var ilk kendini kundaklar.

Elbet herkesin gizli yeminidir ölüm tutkusu
Sonsuzun ilk ışığını görmek matrak
Belki masal, belki aşktan da yüce,
Kimbilir nasıl çıplak?...

Sen bunu kanıtlarsın, bize keşfetmek kalır
Bir yıldızın kaydığı ân ki öyle tanımsız.
Düşlerin ikinci perdesi yok, hiç yok
Çalıntı bir ud sesi fısıldar bunu.

DALINI İNCİTEN KUŞ

Güneşin yamasını yırtan ince rüzgâr!
Savruldun yine küskün geçmişine
Her sabah okunsun adın içtimalarda
Bir el yordamı kadar yakın düşsün telâş
Yoksa bütün çığlıklar firarî...

Sen bir kaçaklığı yaşadın
ve sıyrıldın ikinci kez bağışlanan bir ömrün şiddetinden
Daha hangi bulutu göndersin gökyüzü
Hangi aşk bir daha sınısın kendini
zamana karşı?

Susma, yoksa bütün çığlıklar firarî...

Saniyeler durduruldu, vasiyetindir, kuşandı bütün mavisini
peri kızları.
Artık yıldızları adımlayarak ulaştığımız
gökyüzü bile küskün bize...

Yıl geçti, uzandığın dağ yamaçlarını sayıkladık hep
Bir ateş yandı söndü
yandı söndü içimizde

Dalını inciten o yaralı kuş
Ölmemeliydi.

FÜME RENGİ AHTAPOT

Bütün dalların ayrıntıları kökte yitirilir
Ağacın feryadına eşlik etmez sis
Kaybolmuş bir delice destandır
kimsenin yanaşamadığı
Dalgın, kısa, hüzünlü...

Bir uçurum şimdi görmezlikten geldiğimiz
Kuşa dönmüş öyküsü örneğin bir genç kızın
Dal da kopar, sular el vermez kendiliğinden sürüklenen rüzgâra
Ne gün dudağını uzatsan
Kalbinde ateş çılgılığı

Dalgınlık avutmaz sorulanları
Ne de boşa yaşanmış bir Cumartesi
Dilinde keşfedilmiş bir yanlışlık: Niçin baba?
Papatyasız kalmasın diye mi
hiç görmediğin bahar?

Dökül şimdi zorla ertelenmiş mevsim
Sevgililer hiçbir şey sensiz
Artık şiirler de sıradan bir söz kadar ufkuna uzak.

Kendine boş kıyıları yakıştıran deniz!
Ömrü kısacık tefecik bir yunus
nasıl delsin kayaları?
Güçsüzüm, maviler uğraşmaz yasımla
Ardımda bir şarkı dolanır akşamları.
Gözlerinde kaybolur sonsuz gökkuşağı: Niçin baba?
Elvedalar mı büyür ateşin küçüldüğü yerde?

Derin bir
kuyudur
hiç keşfedilmemiş yaşamlar
damlası ak
pürüzsüz sıcaklığı.
İner
bir çocuk
düşe kalka
susayarak gökyüzüne.
Kımıldar
içinde
kalbine bağlı pim
aksak ve
uğraşılmayacak kadar
tehlikeli.
Yanarak dönüp dönüp
bir yaprak
sorsa kımıltısız: Niçin baba?

Kuyu
ses verir
yıllar sonra.
Yıllar dedim, evet
takvimle bağlantısız.
Suç
eleverir kendini
suçlu suçtan
habersiz.
-bu da çelişkisi derinliğin-
Yıllar sonra bir deniz
küsüverir kıyısına
anlamsız ve
deli-divâne
bir çocuk kadar
uçurtma tutkunu
-kalbimiz-
üşür zamansız rüzgârdan.
üşümesi sevdaya bedel: Niçin?

GÜL LEKESİ

KORODA BİR KIRIK SES

İç sızlatan her bilmecede yeni yüzler
Suçu ne kendinden geçkin baharın?
Bir kuşku kardeşse güzel, bu kanıtlanıyor uykularımda
bu: 'her türlü yetkiyi haiz' ateş çemberi.

Öyleyse serbest bırakalım yağmur tanelerini
-hiçbiri tutsak olmasın şiirlere-
Bir kentin yaprakları dökülüp gider kendince
Rüzgârı albenisiz denizlere ise kınk tekne yakışır

Panzehiri yok yaşadıklarının
Bir de bunu ezberle.
Kuralı ilk bozulan oyunun başrol oyuncusu
yitirdi ödünç maskelerini.

Bense zaman'a âşığım, ihanet sayılırsa kendimden kaçmalarım
Biliyorum ilk değil avuçlarımda gizlenen kuş günahları
Ama cennet saydığınız bütün yuvalarda
uykumu irkilten kan lekesi...

Terket öyleyse notaların büyüyen yalnızlığını Udi
Kendiliğinden çoğalan sesleri efkâra terket

Bir yaprak ilk kendini nasıl örtünür?
Soruyu tersinden yanıtla, bir hançeri fısıldasın aşk
Ömrüme dokundurup bıraktığın...

Yüzyıl niçin geçer ellerinden uzak? Bunu sus.
Tanıklığı geçersiz artık takvimlerin
Koşsan, koşsan yakın saydığın şarkılara
Kınıp döküldüğün her basamakta aynı billûr ses.

Terket madem uçurum çağrıştıran mızrap feryadını Udi
Denize dargın maviyi efkâra terket

DOLUDİZGİN KÂBUSLAR

Sesleri geri verin

Bir kış günü çaldığınız

yaprakları, yalanları, kırlangıçları

Bir kürsü yargısız da devrilir

Kelâm'a nokta konur, çarşıya çıkar mübaşir

Ertelenmiş ilk karar da olmaz bu üstelik

Aşk canlanır teli kopuk gitarda.

Aşk ve yargı birer tren düdüğüdür

Kendini duyurur akşam alacasında

Millî Piyangocu amcamız içmeye giderken

Şişeler devrilir, bir müzik susar,

raylar yeniden biçimlenir.

Umurunda mı bir 'tabutluğun' hortlaması? Seslere evet

Seslere: seni çağırıştıran ve fısıldanması ömürboyu yasak...

(Oysa şimdi, akşamları ellerine bile dokunmadan

geçen saatler bir manga asker görüntüsünde:

Kuşkulu, acımasız ve birden mayınlı arazide...)

Sulardan mı korkun? Yağmura kapılıp gelen

Tut ki bir gece yıldızsız kaldı gökyüzü,

yitirdi görüntüsünü renkler,

bir çocuk büyüdü, küçüldü, duvarları yıktı

altında çığlık çığlığa...

Kurşun dökülsün diye mi kâbusların,

Atnalı asılsın diye mi kapına?

Kül serpilsin, tahtaya üç kez vurulsun,

bütün siyah kediler boğulsun diye mi aşk?

(Ellerin, çözümüne henüz başlanmamış bir

bulmacanın kareleri. Yukarıdan aşağıya

uçurum, soldan sağa ayrılık. Acının kısaltılmış

hâli, hiçbir sözlükte bulunmayan...)

Sesleri geri verin öyleyse

Bir kış günü çaldığınız

kâbusları.

Hanginiz bir rüzgâra vurulmayı denedi de

Aşkı canlandırdı teli kopuk gitarda?

MOR ÖTESİ

Sen nasıl istersen öyle döner lunapark
Çocukluk değil mi düşlerimiz
Geçer bir buluttan diğerine
şimşeklere bile yol açmadan.
Zaten şiddet en bağışlanan suçudur aşkın
Gül, rüzgâra tutulur
Renginden olsa gerek
bir tek o bağışlanmaz.

Gidersin, aşk bir coğrafi haksızlıktır
-boşuna kendine yeni yerler beğendirmen-
Bu dünya bir tek bu dünya
Saçlarını dağınık tutman önceyi kıskırtamaz ki.

Bir deniz kendi mavisinden mi utanıyor?
Ölümün bile yetemediği uzaklıktır bu.
Belleğimiz ayrıntılarda, ayrıntılarsa bazen keyifli bir
akşam çayıdır
Biraz da öyledir yanıldığımız her sokak.

Gül, kendini soldumakla yükümlüyse
kanıtlanabilir mi her şeyin tek renge sahip olduğu?
Düşler ki taşlanmış ağaçlarımızdır, kınanırlar
Sen, bir mektup, ya da mor ötesi
Güneşteki fırtınayı çağırıştırıyor mu uzaklaşan
ayak sesiniz?
Korkunuz niye kıskırtılmış bir çocuk ürkekliğinden?
İşte sabahları pırıl pırıl maviş gökyüzü
İşte gökyüzüne bir ton daha renk katan sarsılmış yanımız
Aldıma, gün mordur, biraz da biz
Aşk nasılsa en önemli serseriliktir

GELMEDİN

Oysa itirazı bin yıldır ısıtan mumdu parmakların. O saatler
Hep o saatler yağmuru çağrıştıran eşkiya fısıltısı
'Biz boynu bükük gelinciklerle büyüdük' deyişini kundaklayan

Susmak hangi yangının eşanlamı? Su ve yangın.
Bu iki çelişki büyür aşkların en yaralı yerinde
Büyür, mevsimler de durduramaz bir çiçeğin ağlamasını

Şimdi geceyse mesele yok, o bile yok
İtiraz kabul edildi, dudakların hazır, tek korkun
bir hançeri saplandığı yerde unutmak. Aşk biraz da bu.

Yıldızlar belki yine olmayacak, işlemeyecek gecenin yasaları
Rakıyı susuz, aşkı uykusuz yaşayan gaflet
Durdurma kelimeleri, bir sınavdır ömrü kanatmak.

SEMA İÇİN KIRIK RUBAİ

Ne zaman bir ölüm dalgalansa
Gözlerimde Akdeniz fırtınası
Bir geminin
Hiç hakedilmemiş batışı kalbimde.

GÜL LEKESİ

-Ayhan'a-

Bir çırpıda okyanus aşan rengi kusurlu balık
Düşler değil midir suları mavi kılan?

Kar yağar

bir orman yiter

Gül damlar

bir ömür...

-İstanbul maskesini düşürmekten yorgun-
Sonuçsuz halay çeker rıhtımda oltalar
Cellâtlığı da unutulur limanların, uzaklar şiirde kalır
bir tek şiirde. Gün ise tarihini incitmeyecek kadar
isyansız tamamlanmıştır.

Yakarırın, İstanbul çığlığına yankı bulmaz

-bir tek camilerde belli belirsiz bir ağıt

günde beş kez yeniler kendini-

Balıklar rengine küser, bayraklar da öyle,

aşkı ertellersin

Günceinde gül kurusu derlenmiş ömrü ertellersin, bir yıldız yiter

Evrenin gözyaşındır bu, kimseler tahmin etmez.

Kuraldır yıkılmak, ah nasıl da çeker ayrılığın yörüngesi

Kırılıp atıldığı her boşlukta yeniden sen.

MİYOBEK

Sol gözüme itirazla başladım diye

yanlış bir dünya seçmek.

Sorular hep aksak, hep sensiz, hep kırık

mı olsun sabahlar bulutluysa?

Sevincimi alır

Yükler boş kamaralarına gemi

Uzaklara taşımak

Güneşin bir yanlış merhabasını

Yalnız denize özgü

Yalnız maviye.

Ben mavi değilim, birer ithamsa şarkılar

Ne de celseleri 'iple çeken' aşırı bir zaman düşkünü.

Anlarım var, henüz anı olmaya fırsat bulamadılar

Bulmasınlar, nereye sakladım uktelerimi.

'delikanlı' sayılmadığım için kovuldum içkili sofralardan
Sonra için için anladım mavi olmadığımı
Buyum işte, arayışlarda ayakizi tüketen
Rakının ispiertosu nasıl alınır, kanyak neden yazın içilir
İlk ben keşfetmedim, ama benimsedim ayrılıkları.

Hayat bir falsodur, yanlışlar öğretti bunu
Rüzgâra sınısıklam âşık olması bundan yağmurun.

Sevincim alınmış
Güvertede yolculuk var konulu bir yalan
Peşisıra martılar, mendiller, fener alayları
Parolayı unuttuğu an intihar adayı Rizeli çavuş
bile hayat doluyken, mektupsuzluk ağlatır mı?
Limanlar yanıtlasın.

ben yokum, bu oyun hep mızıkçılıkla geçirildi
Komşu çocukları iki adım daha yakındılar bilyelere
Bir buna itiraz edemedim, uktedir.

İçimde çalkalanıp duran sular
Mavi değil, anılar safrası.
Sol gözüm, itiraz haznem, geçici miyopluğum
Büyüt artık bebeklerini.

1987—1993

İÇİNDEKİLER

TARİHE ATFEN	
Küpün İçindeki Ben 9	
Bilmece 11	
Tarihe Atfen 14	
Yıldönümü 17	
Mizansen 20	
Kadavra 23	
Hüvelbaki 24	
Renklerin Ölümü 26	
Yitik Fısıltı 28	
Bir Sevişmenin Trajedisi 31	

MAĞDUR İLE MAĞDURE	
Bir Küçük Kağıt Gemi 37	
Çiçek Adları 39	
Mağdur ile Mağdure 41	
Hoşbulduk Cehennem 44	
Cinnet 47	

SONRASIZLIK	
Sonrasızlık 53	
Münkir ve Zül 54	
Çalıntı Bir Ud Sesi 57	
Dalını İnciten Kuş 58	
Füme Rengi Ahtapot 59	

GÜL LEKESİ	
Koroda Bir Kırk Ses 65	
Doludizgin Kâbuslar 68	
Mor Ötesi 70	
Gelmedin 72	
Sema İçin Rubai 73	
Gül Lekesi 74	
Miyobesk 75	